

AUTO JA MINÄ

Katse viipyy auton metallisessa pinnassa. Sormet hyväilevät sitä.
Lihaisa, pehmeä ruumis painautuu metallia vasten.
Samassa piinaavan hitaassa tahdissa hyväilevät sormet
toista ihmisruumista, sen muotoja. Taustalla soi enteilevä,
houkuttelevan hidas **musiikki**.

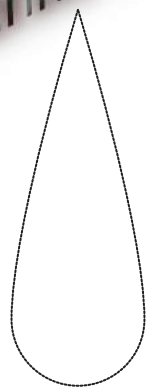

Auto on ruumiin jatke, lisuke ja
seksilelu, kyborginen, metallinen
ihokerros lihan ympärillä.

ENGLISH BELOW

Auto symbolisoi täyttymättömyyden
himoa ja nautintoa, kliimaksin
saavuttamattomuutta. Samaan
aikaan se on myös binäärisen
sukupuolijärjestelmän sekä ihmisen
aiheuttamien saasteiden keskeinen
symboli. Tämän sekavan fuusion
tavoin auto kiteyttää halun
monimutkaisuuden, kiihkeään ja
kiihdyttävän elämän, nautinnon
tavoittelun, tuhon ja kuoleman
yhteen objektiin.

Auton vaikutukset ovat riivaavia,
kiihottavia, sairastuttavia, hitaasti
ja nopeasti kuolettavia, ilmassa
näkymättömästi leijailevia,
keuhkoihin ja verenkiertoon
meneviä ja sieltä ulos tihkuvia.

**Tämäkin teksti
syntyy autosta. Näen
sen mielessäni
moottoriteiden
ajoluiskista
koostuvana
eritasoliittymien
solmuna, useaan eri
suuntaan ja monella
kaistalla kiihtyvänä
maisemana. Minä
seison sen
maiseman keskellä,
jossain
moottoriteiden melun
seassa, ja kirjoitan.**

Viimeisen kahden vuoden aikana olen viettänyt autoihin ja autoiluun liittyvien halujen parissa aikaa intensiivisesti. Tarkastelen autoa tekno-seksuaalisuuden ja teknoruumiillisuuden synty-paikkana.

Näen itseni ajamassa moottoritiellä, kiihdyttäen, kun radiosta soi Bon Jovin It's My Life. Kertosäkeen aikana laitan radion kovemmalle ja laulan mukana, ELÄN TÄYSIÄ. Maisemat vaihtuen ajattelen että tässä se nyt on, my life. Neljän minuutin päästä biisi on ohi, ja jäljellä on piinaava tunne siitä, että yhä elämä jatkuu, mutta ei samassa rytmissä. Miten en vielääkään saanut biisistä ja hetkestä irti kaikkea sen potentiaalia? Auto antaa, mutta ei ikinä tarpeeksi.

Tarkastelen tässä tekstissä sukupuolen ja autoilun yhteyksiä: mietin autoilun maskulinisoivia vaikutuksia sekä itsessäni että laajemmassa sosiaalisessa mittakaavassa. Miten aktiivisesti eläessään autoillut isäni on vaikuttanut omaan käsitykseeni maskuliinisuudesta? Entä kuinka oma tranmaskuliininen identiteettini on suhteessa autoiluun? Myös isäni tappanut sairaus on osittain läsnä: hän kuoli keuhkosyöpään, hän hengitti koko elämänsä ajan myrkkyjä erilaisissa muodoissa: dieselöljyn, asbestin, useista eri materiaaleista lähtöisin olevan rakennuspolyn ja röökin savun muodoissa.

Kysyn myös kuinka ekologiset
tutkimukset ympäristömyrkkyyden
vaikutuksista eliöiden **suolee**
voi nivoa keskusteluun auton ja
sukupuolen suhteesta. Seuraan
sukupuolentutkimuksen professorin
Eva Haywardin ja evoluutiobiologin
Malin Ah-Kingin (2019) sekä
transfeministisen tutkijan Wibke
Strauben (forthcoming) viitoittamaa
tietä ja päädyn itsekin kysymään:
miksi ympäristömyrkkyyden
mahdollisesti queeriyttävät
vaikutukset nähdään
kammottavampina kuin niiden
kuolettavat vaikutukset? Miksi
ideaalit "puhtaasta" ja teknologisesti
koskemattomasta ruumiista yhä
hallitsevat **diskurssia** ekologia

JOS AUTO – PETROKEMIAALLISIA
MYRKKYJÄ LÄVITSEEN PUSKEVA
TEKNOLOGINEN RUUMIS – ON
OMAN RUUMIINI SUKUPUOLISEEN
KEHITYKSEEN VAIKUTTANUT
TEKNO-TOKSIKOLOGINEN
VANHEMPI,

JA JOS TEKNOLOGISESTI TUOTE
TUT YMPÄRISTÖMYRKYT OVAT T
EHNEET MINUSTA TRANSSUKUP
UOLISEN, NIIN MINÄ OLEN ITSE T
EKNO-LOOPIN

RUUMIILLISTUMA.

Tämä ei ole petronostalgiaa. Tämä teksti on pseudotieteellinen ja taiteellinen eleeni saasteiden täyttämässä maailmassa. Vaikka koenkin nostalgiaa tätä aikaa ja menneitä vuosikymmeniä kohtaan kun ajattelen tulevien huomisten maailmaa, missä ihmisen suhde autoihin on väistämättä jotain muuta mitä se oli nuoruudessani 90-luvulla, tai mitä se on vielä tänäänkin, **nostalgia ei ole tämän työn polttoaine.**

Polttaineena on todellinen himo teknologiaa kohtaan, todellinen suhteeni edesmenneeseen isääni ja hänen autoihinsa, joissa sain kokea kaikista läheisimmät hetkeni hänen kanssaan, sekä todellinen suhteeni omaan **teknoavusteisesti muutettuun** transmaskuliiniseen ruumiiseeni. Yritän ajatella kohti maailmoja, joissa suhde autoihin on erilainen kuin nyt, ja joissa suhde teknologiaan on jotain muuta kuin kiihdyttävä ja patriarkaalinen, ja joissa suhde saasteisiin on kompleksinen – ei puhtauteen, imaginääriseen neutraaliuteen ja luonnollisuuteen haikaileva.

KÄYTÄN TEKSTISSÄ TOISTUVASTI

SANAA MASKULIINISUUS VIITATEN KOLMEEN ERILASEEN

MASKULIINISUUDEN KÄSITTEESEEN.

HEGEMONINEN MASKULIINISUUS

Ilmenee erilaisissa muodoissa, kuten misogyniana, valkoisena ylivaltaana, ableismina, yksilön maskuliinisuuden ja feminiinisuuden erotteluna toisistaan, heteronormatiivisuutena sekä voiman ja rationaalisuuden arvostamisena. Hegemoninen maskuliinisuus on psykologisesti, historiallisesti, materiaalisesti ja psykosomaattisen monikerroksisesti tuotettua.

Hegemonisen maskuliinisuuden alakategoria: PETROMASKULIINISUUS

Korostaa fossiilisten polttoaineiden historiallista roolia valkoisen patriarkaalisen järjestyksen tukemisessa. Kieltää ilmastonmuutoksen sekä ihannoi autoilua ja saastuttamista. Tätä nykyisen kaltaista petromaskuliinisuuden mallia ei olisi ilman fossiilikapitalismia.

Binäärinen sukupuoli-järjestelmä kokonaisuutena nojaa fossiilikapitalistiseen tuotantoon ja teknologiaan. (Daggett 2018.)

TRANSMASKULIINISUUS

Viittaa tällä yksinomaan syntymässä naisiksi määritettyjen transihmisten kokemaan ja performatiiviseen maskuliinisuuteen. Transmaskuliinisuuskin voi ottaa myös hegemonisen maskuliinisuuden muotoja.

MIPTO

MIPTO

Autoa halutaan. Autoa ruumiin
teknologisena jatkeena halutaan. Auto
muuttaa ruumiita. Auto saastuttaa.
Saasteet päätyvät ruumiisiin. Ruumiit
haluavat teknologiaa, joka avustaa
saasteiden kanssa elämistä. Saasteet
muuttavat ruumiita. Teknologia muuttaa
ruumiita ellettävämmiksi. Ruumiit haluavat
ellettävämpiä ruumiitaan. Kierre toistaa
itseään vähitellen muuttuen.

Autoilu* on
teknosukupuolta,
teknosubjekteja ja
teknoseksuaalisuutta
aktiivisesti rakentavaa
toimintaa.

**Käytän sanaa
"autoilu" ottaen
vapauksia siinä
mitä ajattelen sen
merkitsevän.
Viittaan autoilulla
sekä autolla
ajamiseen, auton
tankkaamiseen,
autossa oleiluun
ylipäättään, auton
silittelyyn,
pesemiseen ja
ihailemiseen,
autossa
panemiseen ja
autossa ei-ajajan
paikalla
matkustamiseen,
mutta lisäksi myös
sellaisissa luonto/
kulttuuriympäristöi
ssä olemiseen,
missä autojen
läsnäolo on
miljöötä
läpäisevää.*

Fossiilikapitalismin ja petrokulttuurin
synnyttämät elämäntavat, ihanteet ja
normit ovat tulleet määrittelemään
halun ja haitin hakemisen
evoluutiota. Teknoseksuaalinen,
elämäntavoihin kohdistuva himo on yksi
fossiilikapitalistisen halun ekologian
alueista. Fossiilikapitalismiakin
eteenpäin kuljettava innostus- ja
turhautumissykli on tuntuva ja
merkittävä osa autoilua.

AUTOILUA HALUTAAN,

SIIHEN VÄSYTÄÄN,

HALUTAAN LISÄÄ.

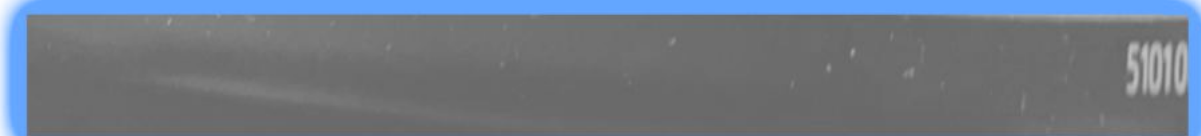
AUTOILU ON KOUKUTTAVAA.

AUTOILULLA ON NOPEA, KONSUMERISTISEEN YHTEISKUNTAAN SOPIVA, LOOPPAAVASTI PETROSEKSUAALISTA HIMOA YLLÄPITÄVÄ JA TANKKAAVA RYTMİ.

AUTOILU ITSESSÄÄN ON SYNNYTTÄNYT TIETYNLAISIA PETRO-SEKSUAALISIA YKSILÖITÄ, JOIHIN AUTOILU VAIKUTTAA SUORAAN JOKO HARRASTUKSEN JA HIMON KOHTEENA, TAI VÄHINTÄÄN HALUN MAHDOLLISUUKSIEN KUVITTELUN ALUSTANA. PETROSEKSUAALISUUDELLA TARKOITAN TAITEILIJA MADELEINE ANDERSSONIN (2022) TAITEELLIS-TEORETISOINNIN MUKAISESTI LAAJASTI AJATELTUNA SEKSUAALISUUTTA, JOKA ON MÄÄRITTYNYT, MUOTOUTUNUT JA JOTA YLLÄPIDETÄÄN FOSSIILISTEN POLTTOAINEIDEN SYNNYTTÄMÄN KULTTUURIN MYÖTÄ.

AUTOIHIN LIITTYVÄ JA AUTOJEN SYNNYTTÄMÄ HALU RAKENTUU SEKÄ AUTON YMPÄRILLÄ ETTÄ SUORASSA SUHTEESSA AUTOON. AUTOILUN AKTIT RUOKKIVAT HALUA: KIIHDYTTÄMINEN, VAUHTI, TANKKAUKSESSA TAPAHTUVA PENETRAATIO, JOSSA TANKKAUSSUPPILON PUTKI TUNGETAAN SYVÄLLE TÄYTTÖPUTKEEN, TAI TAUSTA- JA SIVUPEILIEN KAUTTA TAPAHTUVA VOYERISTINEN VILKUILU. AUTON ERILAISTEN ULOKKEIDEN KOSKETTELU TUOTTAU HAPTISTA NAUTINTOA - KÄSIJARRU, VAIHDEKEPPI, RATTI, SILEÄT LAMINAATTI-IKKUNAT. HIMO AUTOIHIN ON LATAUTUNUT ERI TAVOIN - OSITTAIN SE ON SUORAN SEKSUAALISTA JA OSITTAIN PIILEVÄN LIBIDINAALISTA. HALU KOHDISTUU AUTOON SEKÄ SEKSIOBJEKTINA ETTÄ KOKEMUKSIEN MAHDOLLISTAJANA. AUTO LUO AJAJALLEEN TOIMIJUUDEN KOKEMUSTA, JOKA PUOLESTAAN VAHVISTAA ITSETUNTOA. ITSETUNNON KASVU PUOLESTAAN VOI VAIKUTTAA SEKSUAALISEEN HALUUN JA

SEKSUAALISEEN KYVYKKYYDEN TUNTEESEN; AUTO ON SEKSITIHKUTTAJA AJAJALLEEN.

Autot ovat arkkitehtoninen osa yhteiskuntaa, ne ovat sekä sisätiloja että ulkotiloja, jotka luovat irrallisia elämis- ja oleilukapseleita, mutta myös rakentavat kaupunkitilaa joko liikkeillään tai pysäköitynä.

Paul B. Preciado kirjoittaa *Pornotopia* -kirjassaan (2014), että jos haluaa muuttaa miestä tulee muuttaa hänen kotiaan, ja jos haluaa muokata sukupuolta, tulee muokata ruumiin arkkitehtonista ympäristöä. Autot "muuttavat miestä" – muuttavat ruumista kuin ruumista teknologiseksi, kyborgiseksi, hurjaksi (mutta hillityksi), osaavaksi, sulavaliikkeiseksi, petro- ja teknomaskuliiniseksi.

Auto on myös pornografinen ja seksuaalinen tila. Ajattelen, että autoiluun liittyvä seksi erottuu muusta seksistä auton historiallisen ja sukupuolitetun koodauksen sekä sen kyborgisen luonteen takia. Auton omistajuudessa on proteesimaisia ulottuvuuksia: se, kenen autossa pannaan osallistuu seksiaktiin vaikka ei olisikaan fyysisesti läsnä; hänen ruumiinsa jatke on osallinen seksissä.

Samoin sukupuoli rakentuu aktiivisesti suhteessa autoiluun. Auton sukupuolikoodatut merkitykset ovat historiallis-poliittisia ja koskevat sekä autolla ajavia, autossa matkustavia että auton omistajia, kuten myös heitä, jotka eivät omista autoa. Autoihin luetut, kohdistetut ja tarkoin markkinoidut himot tuottavat loputonta halun, kuluttamisen ja turhautumisen kierrettä.

Autoilussa maskuliinisuus rakentuu kyborgisuuden, intiimiyden, lihan ja metallin, tuunaamisen ja kiihdyttämisen kietoutumisissa, jotka on valeltu fossiilisten polttoaineiden mustaan öljyyn.

Autoilun maskulinisoiva vaikutus on valloittava*. Auto houkuttelee mukaan seikkailuun. Siihen kiteytyy lupaus vauhdista, hurmiosta, jonnekin muualle pääsemisestä, "vapaudesta" ja vallasta. Se tekee ruumiista vahvan ja kantavan, mutta myös silmän käänteessä tappavan.

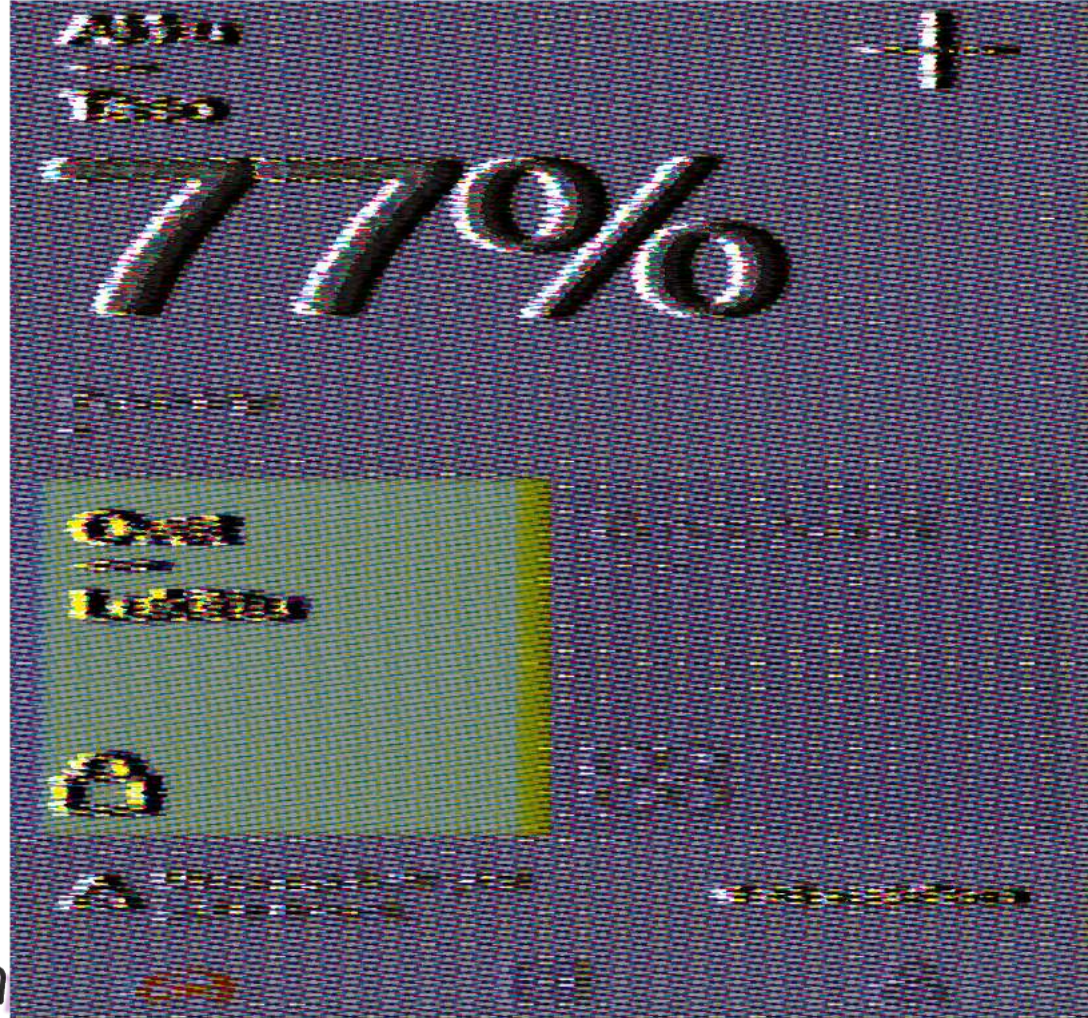
*Ajattelen auton maskulinisoivan vaikutuksen yltävän koskemaan kaikkia: ei pelkästään miehiä tai maskuliiniseksi identifioituvia ihmisiä, vaan myös naisia, femmejä, ja feminiiniseksi identifioituvia, ilman että auton maskulinisoiva voima kumoaisi tätä feminiinisyyttä.

Pikemminkin ajattelen, että maskulinisointi tapahtuu yksilön kokemuksesta riippumatta, sillä autoilu on sosiaalisesti niin syvän koodattu maskuliiniseksi.

Binäärisessä kulttuurissa sukupuoli ja seksuaalisuus ovat kietoutuneet autojen valmistusprosesseihin tiiviisti; sukupuolien performointi on yhteydessä öljykauppaan ja kapitalistiseen tuotantoon.

Ajattelen autoa symbolina ruumiin muokkaukselle; symbolina sukupuolen rakentumiselle. Auto on lisä rajalliselle ruumiille. Samalla tavalla ajattelen *transition* sekä muiden body modifikaatioiden (kehoa muokkaavien toimenpiteiden), olevan lisä tai edit rajalliselle ruumiille tai rajalliselle biologialle. Hormonikorvaushoidot ja kirurginen transitio – teknologisesti tuotettu, editoitu, muokattu, kehitetty ja suunniteltu ruumiini ja sukupuoleni – tuottaa minulle samankaltaisen kykenevyyden tunteen kuin autolla ajaminen.

*Autojen nesteet linkittyvät
öljypolitiikkaan
petrokemiallisen
valmistuksen kautta. Mietin
autoa suhteessa omaan
teknoavusteiseen
transitioon, jossa ruumiini
plastinen materiaalisuus
muuttuu testosteronin avulla.
Sustanon, eli testosteroni,
jota pistän itseeni
kuukausittain, ja jota
tuotetaan synteettisesti
laboratorioissa, on sidottu
samoihin petrokemiallisiin
tuotannon rakenteisiin.*

L E V I T I N
T E S T O G E E L I Ä
E N S I M M Ä I S E N
K E R R A N
I H O L L E N I 8.8.2019.
S I N Ä P Ä I V Ä N Ä
K I R J O I T I N
P Ä I V Ä K I R J A A N I
S E U R A A V A T
L A U S E E T :

Kello 13:32. Mä seison peilin edessä kylpyhuoneessa avattu Testim-tuubi kädessä. Tippa kirkasta, myrkyllisen hajuista geeliä tursuaa ulos pienestä tuubin aukosta. Mä katson tippaa kauhuissani ja ihaillen. Ehkä lähinnä kuitenkin kauhuissani.

M sanoo, et se on ehkä kahdeskymmenesosa tuubin sisällöstä. Se riittää mulle tänään. Otan tipan oikeen käden keskisormelle ja levitän sen pikaisesti vasemman käsivarren ulkosyrjälle, tismalleen toiselle puolelle samaa kättä, jossa Nexplanon-implantaatti mun ihon alla joskus oli. Mun käsi on hormonien kokeilualusta. Tällä kertaa mä itse annostelen annokseni, ja pidän kirjaa siitä mitä kokeilu tekee mulle.

Haistan yhä geelin hajun. Mua jännittää. Mut mua ei niinkään jännitä se, et uskallanko lopettaa geelin käytön niin halutessani, vaan pikemminkin se, et mun kehossa on jotavin uutta ainetta. Mietin kaupungin kaduilla kävelemistä, mietin Los Angelesin päällä leijailevaa saastepilveä, jonka näin Getty-museon kukkuloilta selkeänä aurinkoisena päivänä. Pilvi oli kuin vuoristo. Mietin saasteiden hengittämistä, ruumiin avautumista paikassa kuin paikassa. Mietin, et tää ei oo siitä eroava prosessi, ei sen kummallisempi tai pelottavampi.

Geeli kuivuu hiljalleen mun iholla. Kuvittelen tuntevani sen polttelevana, kuvittelen tuntevani mikroskooppisen selvästi miten se imeytyy mun ihohuokosten läpi ja hivuttautuu verenkiertoon.

Miten paljon mulla on punasoluja? Täytyy hoitaa verikokeet. Mietin, entä jos mun psyyke ja mielenterveys tarvitseekin juuri tätä? Miltä se tuntuisi olla testoilla koko ikä? Miltä mä näyttäisin?

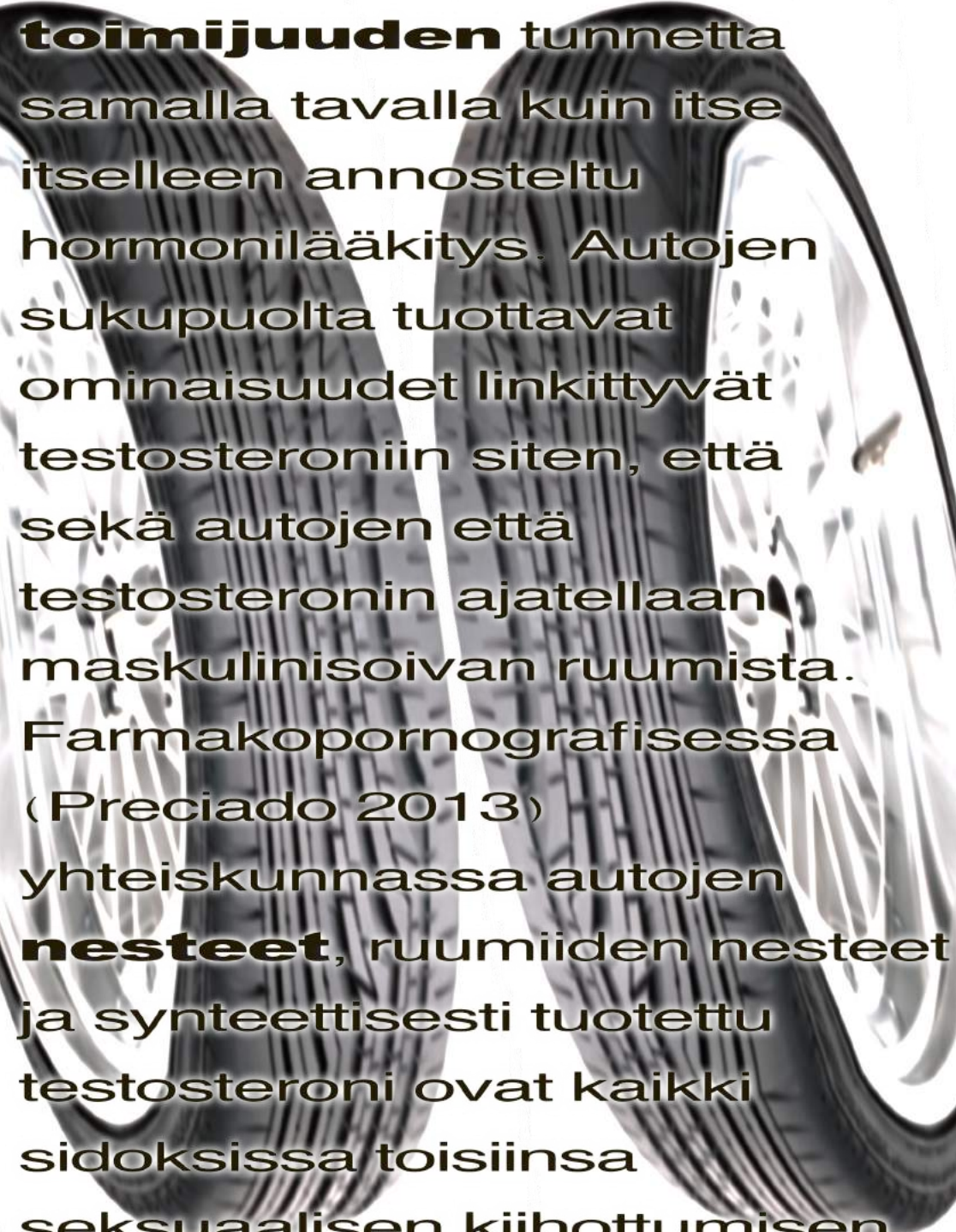
Mikä projekti tää on? Taidetta vai elämää, ruumiinkuvan eheyttämistä, itseksi tulemistä, sekoilua? Palautan itseni muistoissani teinivuosiin, ja päästän irti.

HORMONIKORVAUSHOITO ON OLLUT MINULLE SEKÄ
ELINTÄRKEÄ ASIA, ETTÄ MYÖS KOKEILU JA TESTI. OMA
SUHDE RUUMIISEENI ON AINA OLLUT UTELIAS SILLÄ
TAVALLA, ETTÄ OLEN HALUNNUT MUUTTAA JA MUOKATA
RUUMISTANI. OSITTAIN TUON HALUN TAUSTALLA VOI
AJATELLA OLEVAN DYSFORIAA TAI DYSMORFIAA, MUTTA
ON SIINÄ MUUTAKIN: HALU TULLA ERILAISEKSI, HALU
EDITOIDA JA TESTAILLA RUUMIIN POTENTIAALIA ON
MINULLE KIIHOTTAVAA JA INNOSTAVAA --
S E L L A I S E N A A N .

MUISTAN KUN NÄIN ENSIMMÄISTÄ KERTAA MARILYN
MANSONIN THE DOPE SHOW -MUSIIKKIVIDEON VUONNA
1998, ELI OLLESSANI 8-VUOTIAS. HÄKELLYIN PELON
JA INNOSTUKSEN SEKAISIN TUNTEIN MANSONIN
VIDEOSSA ESITTÄMÄN HAHMON RUUMIIN MUOKKAUKSISTA
NIIN KOVAA, ETTEN TÄHÄNKÄÄN PÄIVÄÄN MENNESSÄ OLE
UNOHTANUT TUOTA TUNNETTA. MYÖHEMMIN INNOSTUSTA
LISÄSIVÄT TIETENKIN STELARCIN JA ORLANIN
BODYMODIFIKAATIOTAIDE, SEKÄ GENESIS P. ORRIDGEN
JA LADY JAYEN PANDROGENY PROJECT, JOKA SAI MINUT
KYSYMÄÄN OMAN RUUMIINI RAJOJA, POTENTIAALIA JA
T A R P E I T A .

Autoilu luo kapasiteetin ja **toimijuuden** tunnetta samalla tavalla kuin itse itselleen annosteltu hormonilääkitys. Autojen sukupuolta tuottavat ominaisuudet linkittyvät testosteroniin siten, että sekä autojen että testosteronin ajatellaan maskulinisoivan ruumista. Farmakopornografisessa (Preciado 2013) yhteiskunnassa autojen **nesteet**, ruumiiden nesteet ja synteettisesti tuotettu testosteroni ovat kaikki sidoksissa toisiinsa seksuaalisen kiihottumisen, innostuksen, himon, halun, kiivauden ja **vauhdin politiikan kautta**.

Testosteroni ei tee ruumiista yksiselitteisesti nopeampia tai vahvempia, mutta siitä kerrotut sosiaalisesti hyväksytyt, normittuneet ja ongelmalliset narratiivit voivat aiheuttaa kokemuksen voiman lisääntymisestä – tämä koskee sekä testosteronia sisäisesti tuottavissa että sitä ulkoisesti itseensä annostelevissa ruumiissa. Kokemus voimasta on puolestaan väistämättä linkittynyt neoliberaaliin, kilpailua ylläpitävään ja nopeutta ihannoivaan yhteiskuntajärjestelmään: **se essentialisoi testorumiita sopivammaksi kapitalismiin, joka perustuu maskuliiniselle voimalle ja vallalle.**

Transmaskuliiniset ruumiit
peilaavat itseään
väistämättä niihin
maskuliinisuuden malleihin,
joihin olemme oppineet ja
kasvaneet. Ajattelen, että
isäni opetti minulle jotain
petromaskuliinisuudesta.
Hänen työnsä kietoutui
rakennusmateriaaleihin,
joista osa on suoraan
öljyjohdannaisia ja joiden
kaikkien tuottamiseen on
käytetty fossiilisia
polttoaineita.

**Isän suhde autoiluun oli
niin ikään
petromaskuliininen, kuin
miehen ja auton
kyborgisuuteen
perustuva. Isä ei halunnut
ajaa automatisoiduilla
autoilla tai
automaattivaihteisilla
autoilla; manuaalisuus –
siis se, että isä sai itse
ohjata autoa, tulla yhdeksi
auton liikkeiden kanssa –
oli hänelle tärkeää.**

The car was my father's

technologically produced

extension of his soul. Car

gave meaning for my

father's life as a

companion, as a prosthetic

aid for showing emotions

and attachment, and as a

home.

After his death, I drive

with my father's soul. I let

it traverse the world with

the intentions of mine.

When I sit in the car, I feel

closer to him than I ever

did before. I enter his

soul, and he enters mine.

His spirit takes my body

in the forms of memories

and visions, like the holy

spirit, he sets himself in

me. My flesh changes in

the contours of his soul.

የጥቅም ጥራት

Ekologiset prosessit, kiertokulut eliöruumiiden välillä ja kokemukset maailmasta ovat vaikuttaneet fossiilikapitalismin synnyttämien **ympäristömyrkköjen myötä**. Kaikki ovat kemikaalien ja saasteiden kiertokulussa kiinni, halusivat tai

e i v ä t.

Toiset haikailevat **saastumattoman, koskemattoman ja puhtaan**, kulttuurista irrotetun luonnon ääreen. Toiset puolestaan kieltävät ilmastonmuutoksen ja ympäristötuhon etenemisen ja himoavat entistä kiihtyvämpää saastuttamista.

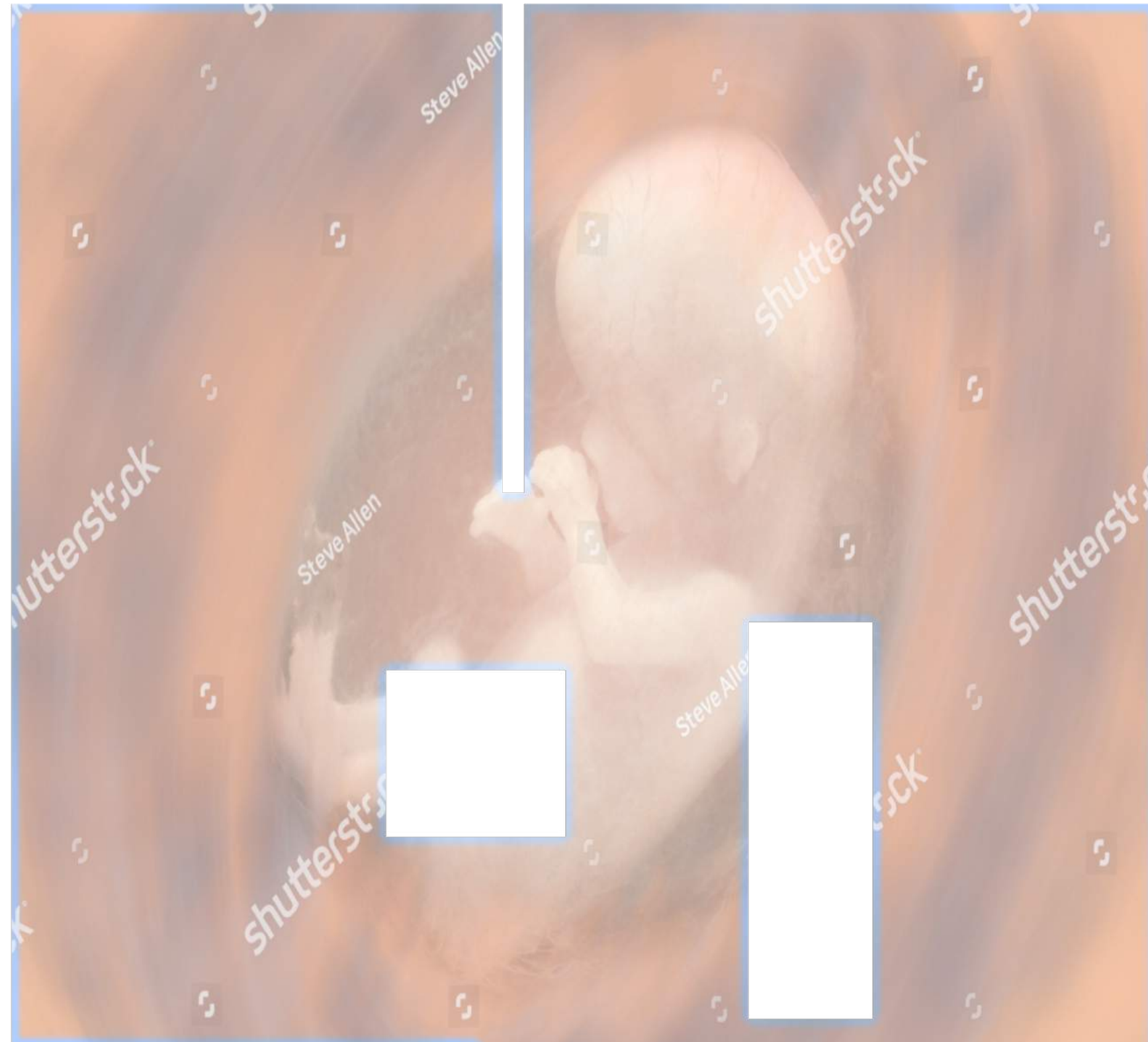
Molempaa näitä yksioikoista, ekofasistisen normatiivista sekä petromaskuliinista diskurssia yhdistää **kauhu transsukupuolisuuden**

l i s ä ä n t y m i s e s t ä.

Wibke Straube kirjoittaa artikkelissaan Endocrine-Disrupting Chemicals and Gender Dysphoria (forthcoming), että viime aikoina biotieteissä kiinnostusta on kerännyt tutkimus, jonka mukaan hormonitoimintaa häiritsevät kemikaalit –

hormonihäiritsijät – voisivat olla vastuussa trans- ja ei-binääristen ihmisten lisääntymisestä maailmassa. Maailman terveysjärjestö WHO

määrittelee hormonihäiritsijät ulkoisiksi aineiksi tai seoksiksi, jotka muuttavat eliöiden hormonitoimintaa ja aiheuttavat terveyshaittoja terveissä organismeissa, niiden jälkeläisissä tai populaatioissa (WHO/IPCS 2002).

Strauben tekstissään esittämän
ajatuksen mukaan
Ympäristömyrkkujen uskotaan
vaikuttavan sikiön kehittymiseen
tavalla, joka “sotkee” sukupuolen
määräytymisen prosesseja. Straube
kirjoittaa, että hän on
tutkimuksissaan kohdannut useaan
otteeseen artikkeleita, joissa
otaksutaan hypoteettisesti
mahdollisia yhteyksiä
hormonihäiritsijöiden ja
transsukupuolisuuden välillä. Kaikki
tämä spekulointi perustuu “aivo-
organisaatioteorian” neurologiseen
koulukuntaan, jossa **sukupuolen**
ajatellaan muodostuvan
kohdussa. (Straube, forthcoming.)

***Tutkimusnäyttöä
hormonihäiritsijöiden
vaikutuksista ihmisryhmisiin
on toistaiseksi vähän.
Tutkimukset kuitenkin
paljastavat tieteilijöiden ja
tehtyjen tutkimusten taustalla
vaikuttavia transfobisia
asenteita: tutkimukset, joissa
transsukupuolisuus liitetään
perimmältään ympäristö-
myrkkuihin, ajautuvat helposti
väittämään, että
transsukupuolisuus itsessään
olisi jollain tapaa
“epänormaalia” ja
“myrkyllistä”, Straube
kirjoittaa. (Straube,
forthcoming.)***

*Vaikka kaikki tieteen tekijät eivät käyttäisikään työssään transfobista kieltä, on tutkimus saanut näkyvyyttä myös julkaisuissa, jotka ovat SUORAN TRANSFOBISIA. Muun muassa ympäristömyrkkyyvahinkoihin urallaan keskittynyt tutkiva journalisti **Eric Francis** kirjoittaa *Ecologist*-nettilehdessä seuraavaa: "Kun tiede oli aiemmin huolissaan ihon märkärakkuloista ja syövästä, nykyään **suurin huolenaihe saastumisesta on sen vaikutukset sukuhormoneihin** ja tavat, joilla saastuminen h ä m ä r t ä ä sukupuolten välisiä **eroja**." Francis kirjoittaa: "jos näemme sukupuolikonfiguraation muuttuvan kaloissa ja alligaattoreissa ja tiedämme, että ihmiset ovat altistuneet samoille pesuaineille ja yhdisteille jo vuosia, **meillä näyttäisi olevan ongelma**".*

(kirjoittajan oma käännös, Francis 2008.)

Francis uskoo, että "LGBTQAI+ -liikkeet" eivät halua tarkastella ympäristömyrkkyjen ja queeriyden suhdetta siksi, että jos tutkimukset ympäristömyrkkyjen vaikutuksista olisivat oikeassa, ja ympäristömyrkyt "siivottaisiin pois", myös transsukupuoliset ja homo-seksuaaliset yksilöt häviäisivät maailmasta. Francisin väite on lähes liikuttava sen naiiviudessa: ajatus paluusta kuvitteelliseen, puhtaaseen alkupisteeseen on harhaisuudessaan lähinnä koominen, mutta samalla se on yksinkertaisuudessaan otollinen kiinnittämään monen jo valmiiksi transfobisen ihmisen huomion.

Francis kirjoittaa artikkelissaan myös transoikeusaktivistista, lääkäristä ja kirurgista **Dana Beyeristä**, joka sanoo hormonihäiritsijöiden (yleisenä kategoriana) saattavan vaikuttaa sukupuoli-identiteettiin kohdussa altistumisen kautta, mutta lisää, ettei tämä **tieto kerro koko totuutta**. Beyer muistuttaa, että transihmisiä on ollut maailmassa jo paljon ennen kemiallisia hormonihäiritsijöitä. Francis puolestaan vastaa tähän väitteeseen kirjoittaen, että Beyerin väite "saattaa olla totta", mutta ettei se selitä sukupuolen moninaisten ilmenemismuotojen lisääntyvää

"trendiä".

Ajatuksillaan hän maalaa transfobisen ja skandaalinhakuisen tulevaisuudennäkymän: jos koko ihmiskunta lisääntyvässä määrin transsukupuolistuu, on lopputuloksena vakavasti heikentynyt ihmislaji.

(Francis 2008.)

PETROMASKULIININ HUOLI
TRANSSUKUPUOLISUUDESTA
KIETOUTUU TÄHÄN KAIKKEEN
HASSULLA TAVALLA:
PETROMASKULIINIT EIVÄT USKO
ILMASTONMUUTOKSEEN, JA HEILLE
TÄRKEÄÄ ON SAASTUTTAMISEN
JATKAMINEN JA VAHVISTAMINEN
JOPA SIITÄ SAATU NAUTINTO
MUTTA SAMALLA HE OVAT
KAUHISSAAN
TRANSSUKUPUOLISTEN IHMISTEN,
TAI YLIPÄÄTÄÄN KAIKEN
QUEERIYDEN, OLEMASSAOLOSTA JA
POTENTIAALISESTA KASVUSTA.

TRANSSUKUPUOLISUUTTA ON PATOLOGISOITU
KAUTTA HISTORIAN ERI PAINOTUKSIN. STRAUBE
KIRJOITTAÄ, ETTÄ KUN AIEMMIN
TRANSSUKUPUOLISUUTTA TULKITTIIN
PSYKOLOGISENA JA MIELENTERVEYDELLISENÄ
HÄIRIÖNÄ, NYKYÄÄN TÄMÄN UUDEN TUTKIMUKSEN
VALOSSA SIIHEN SUHTAUDUTAAN ERÄÄNLAISENA
YMPÄRISTÖHÄIRIÖNÄ. HÄN JATKAA: "VÄITÄN, ETTÄ
TRANSKEHO ON TÄLLÄ HETKELLÄ SEKÄ
BIOTIETEISSÄ ETTÄ POPULÄÄRISSÄ MEDIASSA
MATERIALISOITU PETROKEMIALLISEN
SAASTUMISEN MOLEKYYLIALUEEKSI JA
SELLAISENAAN KATEGORISOITU YMPÄRISTÖN
SAASTUNEKSI KAPPALEEKSI."

(STRAUBE, FORTHCOMING, SUOM. KIRJ.).

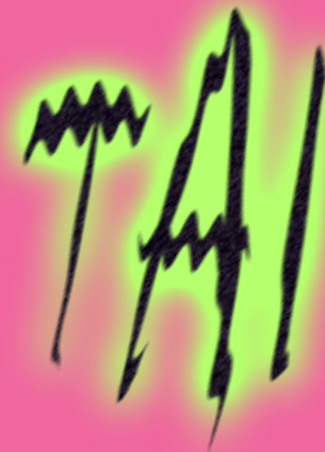
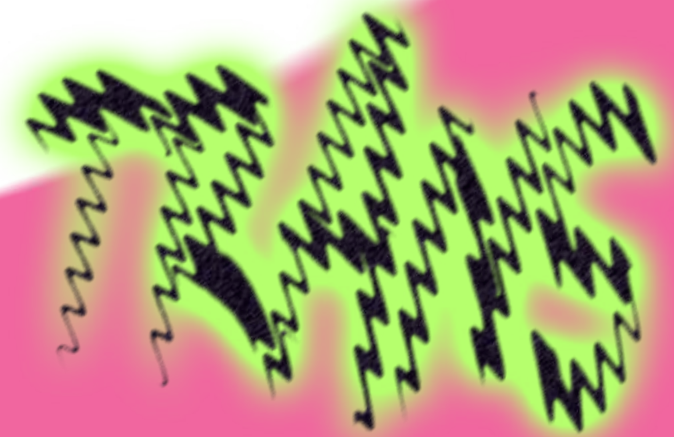
Sekä petromaskuliinisten että eko-
normatiivisten käsitysten taustalta voi
löytää eugenistisia pohjavireitä.
Francisin kieli nousee myös tästä
eugenistisesta ja uudenlaisesta, eko-
normatiivisesta cis-heteroseksismistä.
Sir Francis Galton hahmotteli
eugeniikan käsitteen vuonna 1883
kreikan sanasta "hyväsyntyinen"
(English, 2016). Sana on jo taustaltaan
essentialistinen, perustuu syntymään,
alkuperään ja kuvitteelliseen
koskemattomaan "hyvään".
Eugenistinen cis-normatiivinen kieli,
jolla sukupuolesta puhutaan sekä
populaareissa että tieteellisissä
diskursseissa, maalaa haavekuvan
alkuperäisestä ja oikeanlaisesta
binäärisyydestä, josta millään tavoin
poikkeavat ruumiit, ovat tavalla tai
toisella epäluonnollisia,
hyväsyntyisyydestä poikenneita.

Samalla tavalla myös **valtavirtaisessa ympäristökeskustelussa** tilaa saanut, ekologinen, **“vihreä”** saasteiden vastainen **diskurssi**, omaksuu puhtauteen perustuvaa retoriikkaa, jossa kemiallisen saastumisen uskotaan olevan vastuussa **“luonnollisuuden”** – eli nk. luonnollisten ruumiiden, biologioiden, ekologioiden sekä lisääntymisprosessien – perversiosta tai heikentymisestä

(Di Chiro 2010).

Mediahuomion suuntaaminen **ympäristömyrkkyjen** aiheuttamiin sukupuolen ja seksuaalisuuden **“VÄÄRISTYMIIN”** on huomion siirtämisen politiikkaa, joka vie keskustelun kauemmas ympäristömyrkkyjen ilmastoja, **ekosysteemejä**, ihmisten ja muiden eliöiden elinympäristöjä tuhoavien vaikutusten tarkastelusta.

Autoistumisen myötä syntyneiden ympäristömyrkkyjen läpäisemät **ruumiit** eivät ole koskaan puhtaita, olivat ne *trans* tai *ei*. Ihmisyys on kiinni teknologiassa: olemme haluamattamme aina suhteessa teknologiaan. “Biologinen” ja “teknologinen” olemassaolo rakentuvat toistensa ympärille punoksen lailla, penetroiden ja ulostuen toinen toisestaan loputtomasti. Kaikki ruumiit ovat tekno-loopissa, vain eri tavoin, eivätkä **transruumiit** ole lopulta sen teknologisempia kuin muutkaan.

TEKNO-TRANS-

MASKULINISUS

Arkki- ja stereotyypit maskuliinisuudesta piirtyvät feminiinisyyden vastakohdiksi ja yhdistyvät tarkkarajaiseen ja tiiviisti sinetöityyn miehuuteen, joka on kelle tahansa yksittäiselle miehelle näköalaton tila elää.

Oma maskuliinisuuteni, sen hahmottaminen, hyväksyminen ja lopulta tietoinen rakentaminen ja ylläpitäminen ovat osaltaan avanneet tapani ymmärtää maskuliinisuuden rakentumisen mekanismeja, ja sitä millaisia välineitä, praktiikoita ja teknologioita tarvitaan sukupuolen performointiin.

Ruumiini eletty lihaisa kokemus muuttuu teknologian myötä. Teknologia auttaa minua elämään ja nauttimaan tuosta kokemuksesta, ja tässä historian ajanjaksossa sukupuoleni rakentuminen on erottamattomassa suhteessa fossiilikapitalistiseen tuotantoon ja teknologiaan.

RUUMISTA VOI TARKASTELLA
TEKNOLOGISENA RAKENNELMANA,
JOTA MUOKATAAN, VIRITETÄÄN,
EDITOIDAAN JA LADATAAN. VAIKKA
HEGEMONISESSA SUKUPUOLIKÄSITYKSESSÄ
TEKNOLOGIAN JA IHMISRUUMIIN YHDISTÄMINEN
LIITETÄÄN LÄHINNÄ MASKULIINISUUTEEN, EI
MASKULIINISUUS KUITENKAAN OLE
ESSENTIAALISESTI SIDOKSISSA
TEKNOLOGIAAN, **EIKÄ
TEKNOLOGIA ITSESSÄÄN OLE
MASKULIINISTA.** TEKNOLOGIA EI
MYÖSKÄÄN ITSESSÄÄN OLE
PROGRESSIIVISTA. SITÄ VOIDAAN
KÄYTTÄÄ TUHOAMISEEN JA
ALISTAMISEEN. ON KESKEISTÄ
KYSYÄ MITEN, KENEN TOIMESTA,
MILLAISIN OLETTAMUKSIN JA
PROJISOINNEIN TEKNOLOGIAA
KÄYTETÄÄN.

Haluan ajatella tulevaisuuden teknologian ja ruumiin suhdetta xenofeministien tavoin sukupuoliabolitionistisesta näkökulmasta. Xenofeministinen kollektiivi Laboria Cuboniks kirjoittaa nettisivuillaan sukupuoliabolitionismin tarkoittavan halua rakentaa yhteiskunta, jossa tässä ajassa sukupuolitetuiksi määritellyjä piirteitä ei enää nähtäisi koordinaatistona asymmetriselle vallan käytölle. He kirjoittavat teknologiasta seuraavalla tavalla: "...perimmäinen tehtävä on suunnitella teknologioita, joilla torjutaan lisääntymis- ja farmakologisten välineiden epätasa-arvoista saatavuutta..."

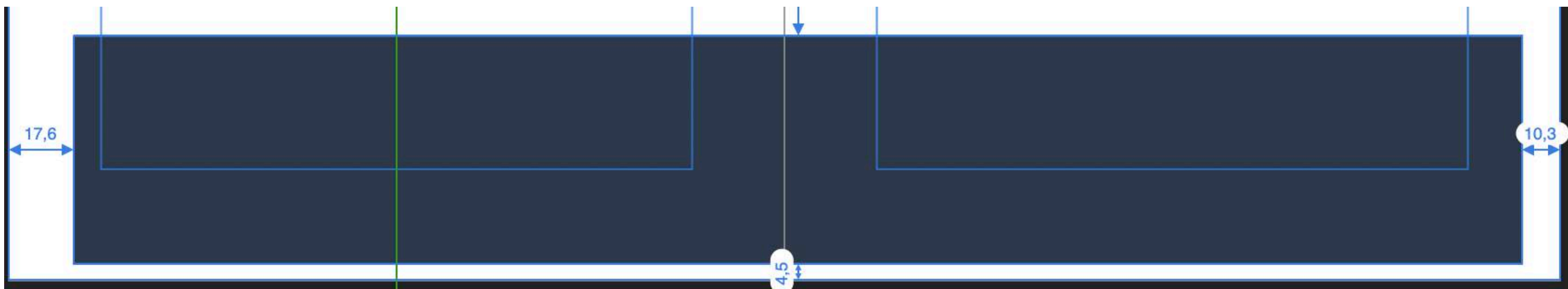
(Laboria Cuboniks 2018; suom. kirj.)

Laboria Cuboniksin mukaan teknologian todellinen emansipatorinen potentiaali ei ole vielä päässyt toteutumaan, mutta jos teknotieteelliset innovaatiot linkitettäisiin vahvemmin kollektiiviseen, teoreettiseen ja poliittiseen ajatteluun, jossa naiset ja vähemmistöt ovat keskeisessä asemassa, olisi teknologialla tällöin mahdollisuudet toimia vapauttavana, korjaavana ja ruumiita elettävämmiksi tekevänä välineenä. "Biologiseen ruumiiseen tulisi kajota teknologisesti lisääntymisoikeuden nimissä ja elämiskelpoisempien ja sopivampien sukupuolikokemusten ja sukupuolittuneiden ruumiillisten maailmojen luomisen nimissä."

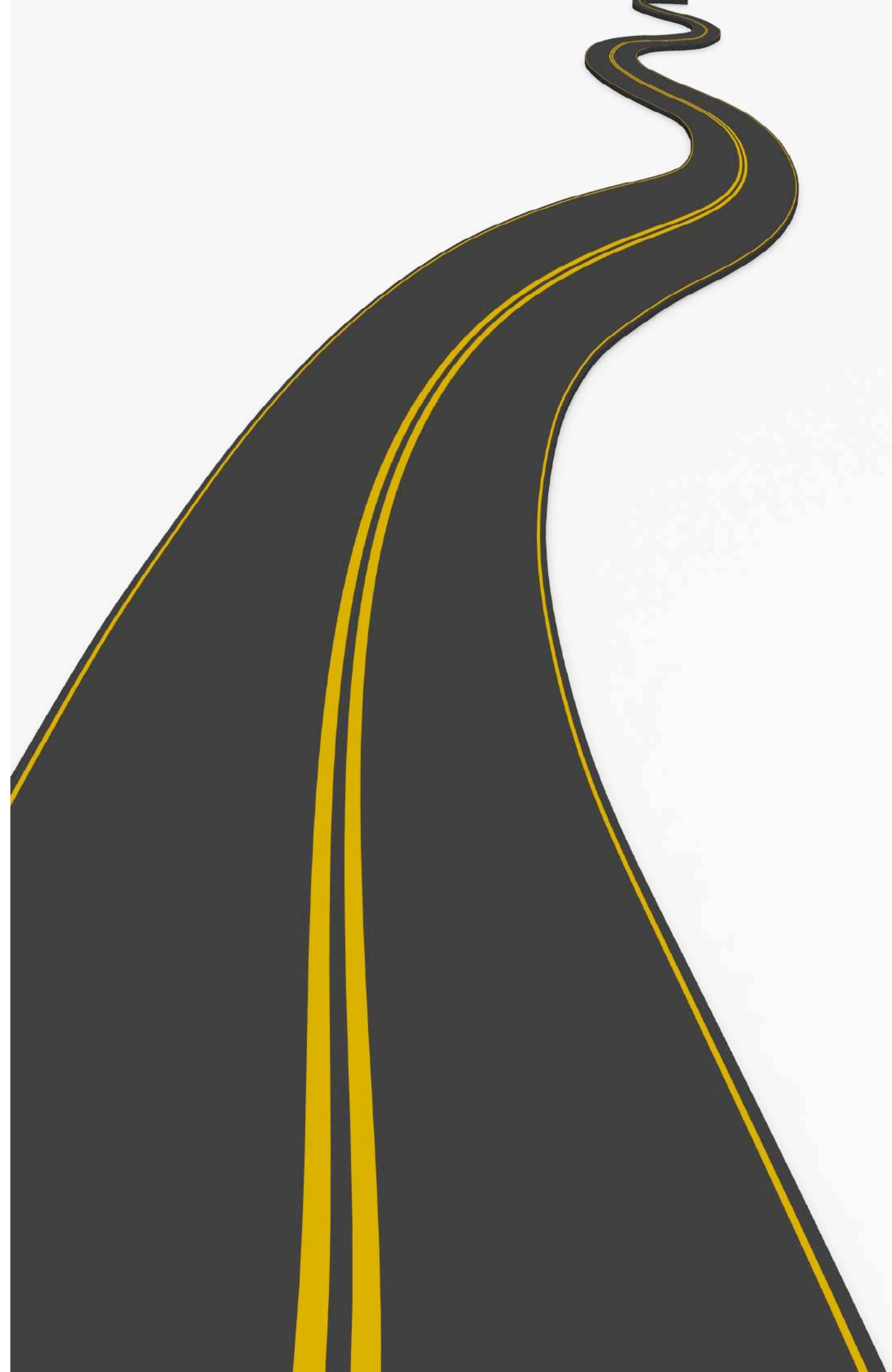
(Laboria Cuboniks 2018; suom. kirj.)

Kokemus henkilökohtaisesta suhteestani teknologiaan on monimutkainen, mutta suhdetta mahdollisimman etäältä analysoiden uskallan väittää sen olevan transfeministinen: ajattelen ruumiini teknologisuutta päivittäin, sillä se on minulle

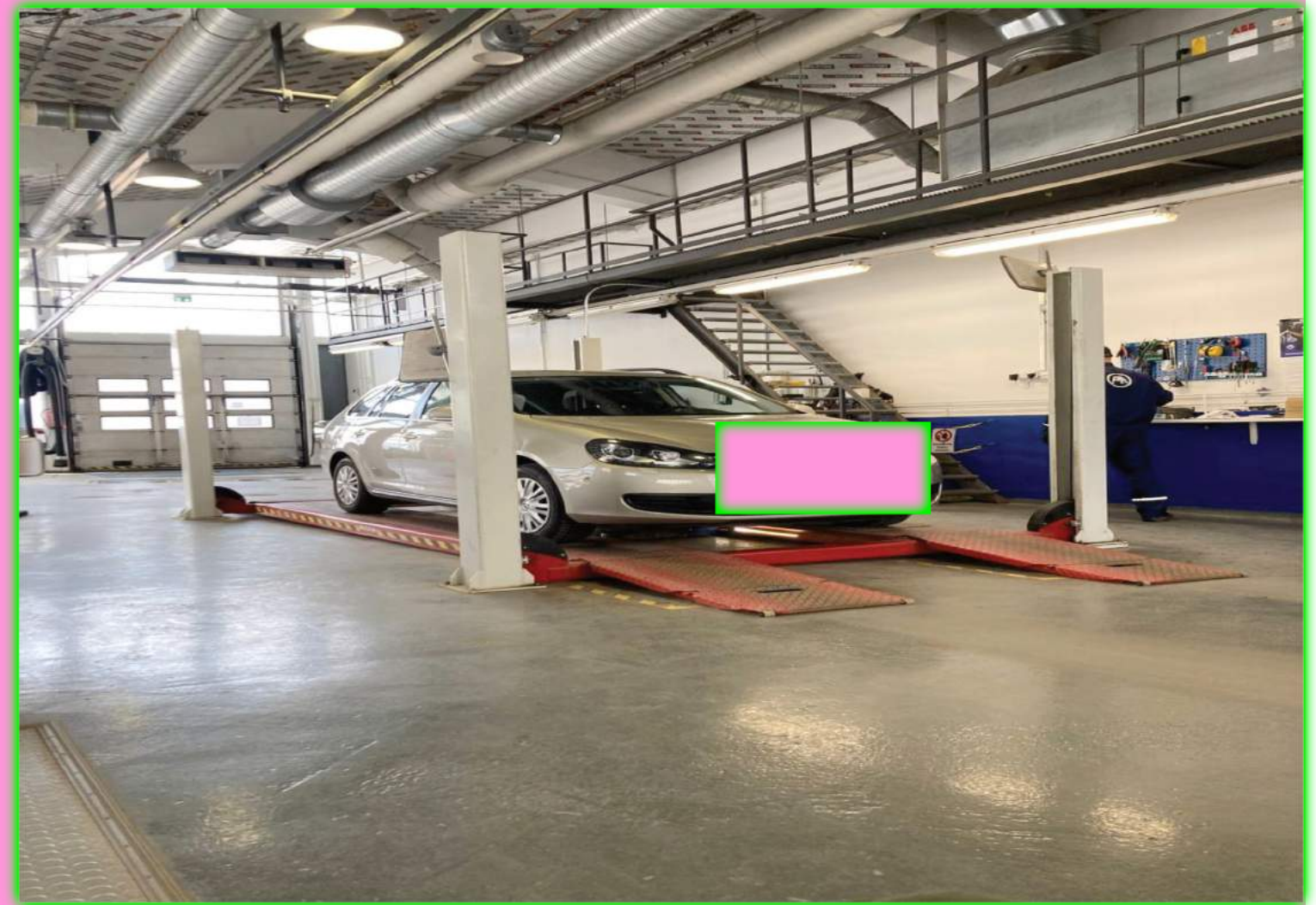
ELINEHTO

Koen teknologian maskulinisoivan minussa jotain — jos tässä lue-
mme maskuliiniseksi tietyt fyysiset
piirteet ja äänenkäytön tavat, joita
synteettisen testosteronin käyt-
täminen ja plastiikkakirurgia ovat
minulle mahdollistaneet. Tämän
luennan mukaisesti voin väittää,
että ruumiiseeni on avautunut
uusia maskuliinisia alueita, joita
asuttaessa minun on helpompi
elää – aiemmin koen noiden alu-
eiden olleen kukoistukseen kel-
paamattomia. Ruumiini on muut-
tunut ja saanut synnytettyä uudet
alueet teknologian kautta, ja siksi
kutsun niitä tekno-trans-maskulii-
nisiksi alueiksi. Puhun niistä aluei-
na, sillä koen ruumiini olevan aktii-
visesti paljon muutakin kuin mas-
kuliininen: koen sen myös aktii-
visesti olevan feminiininen, ja jo-
tain täysin muuta, itselleni tunnis-
tamatonta.

Välillä en koe tai tunne itsessäni lainkaan maskuliinisuuden tai feminiinisyyden olemassaoloa – pikemminkin ne luetaan minuun ulkoapäin – ruumiini vain tuntuu. Minulla on maskuliinisempi olo testosteronin käytön myötä siksi, että minut luetaan maskuliinisemmaksi kuin aiemmin, ei siksi että olisin essentiaalisesti sen enempää maskuliininen tai vähempää feminiininen, mitä koin olevani ennen. Ajattelen maskuliinisuuteni olevan sellaista tekno-trans-maskuliinisuutta, joka on herkkää, mutta vahvaa – herkkää siksi, että ajattelen herkkyyden olevan tärkeä osa välittävää ihmisyyttä, ja tahdon tietoisesti harjoittaa sitä juuri suhteessa maskuliinisuuteen; ja vahvaa siksi, että en koe maskuliinisten alueiden olevan samalla tavalla uhattuna mitä normatiivinen maskuliinisuus on.

Testosteronikorvaushoito on
minulle ennen kaikkea

elämistä
mahdollistava,
ruumista tulee
muokata, jotta se voi
voida paremmin. Uskon,
että tällaisen halutun ja kaivatun
teknologisen ruumiiseen
kajoamisen kautta rakentunut
maskuliinisuus voi mahdollistaa
normeista poik-
keavaa kokemusta
maskuliinisuudesta.

Transmaskuliinisuuden suhde teknologiaan on ruumiillista, molekyylistä, hormonaalista ja performatiivista: se linkittyy lääke-, kosmetiikka-, kulttuuri- ja muotiteollisuuteen. Samalla tavalla cis-ihmisten elämä on kietoutunut teknologiaan syntymästä lähtien. Cis-ihmiset ylläpitävät maskuliinisuutta myös performatiivisuuden, hormonien ja erilaisten kemikaalien avulla. Sukupuolta vahvistavat praktiikat ovat sekä trans että cis-ihmisille usein pitkälti samankaltaisia.

Se, mikä erottaa transmaskuliinisuuden cis-maskuliinisuudesta, on kuitenkin se, miten teknologia tulee havaituksi tietyllä tavalla transmaskuliinisen ihmisen joka-päiväisessä elämässä. Kun joudut rakentamaan identiteettiäsi ulkoisesti, aineellisesti ja henkisesti suhteessa yhteiskunnan tarjoamiin malleihin, joihin ei sovi syntymässä määritetyn sukupuolimerkinnän osalta, on väistämättä analysoitava noita rakennusmenetelmiä. Maskuliinisuuden ylläpitämiseen vaadittavan valtavien työn ymmärtäminen voi lisätä ymmärrystä sukupuolibinäärin toiminnasta yhteiskunnassa.

Leikitään nyt vielä hetki
spekulaatiolla, että olen trans, koska
äitini kohdussa lillussa ruumiiseeni
on äidin ja minut yhdistäneen istukan
myötä kulkeutunut erilaisia
ympäristömyrkkyjä ja koska
lapsuudessa join vettä ja käytin
kosmetiikkaa, jossa oli
hormonihäiritsijöitä. Kuvitellaan, että
autoistumisen myötä, sen kanssa
samalla aikajanalla ja oheistuotteina
syntyneet elämäntavat ja saasteet
olisivat aiheuttaneet dysforiani ja
tarpeen teknoavusteiselle transitiolle.
Olen saastunut ja epäluonnollinen,
marginalisoitu tekno-myrkky-mies,
jonka suhde autoon on kuin syklinen
kehä: se on patriarkaalisen
fossiilikapitalismin maskuliininen
isähahmo, joka on aiheuttanut
teknotarpeisen ruumiini. Siihen
hahmoon myös peilaan
maskuliinisuuttani: ihailen, inhoten,
kritisoiden ja hämmästellessäni.

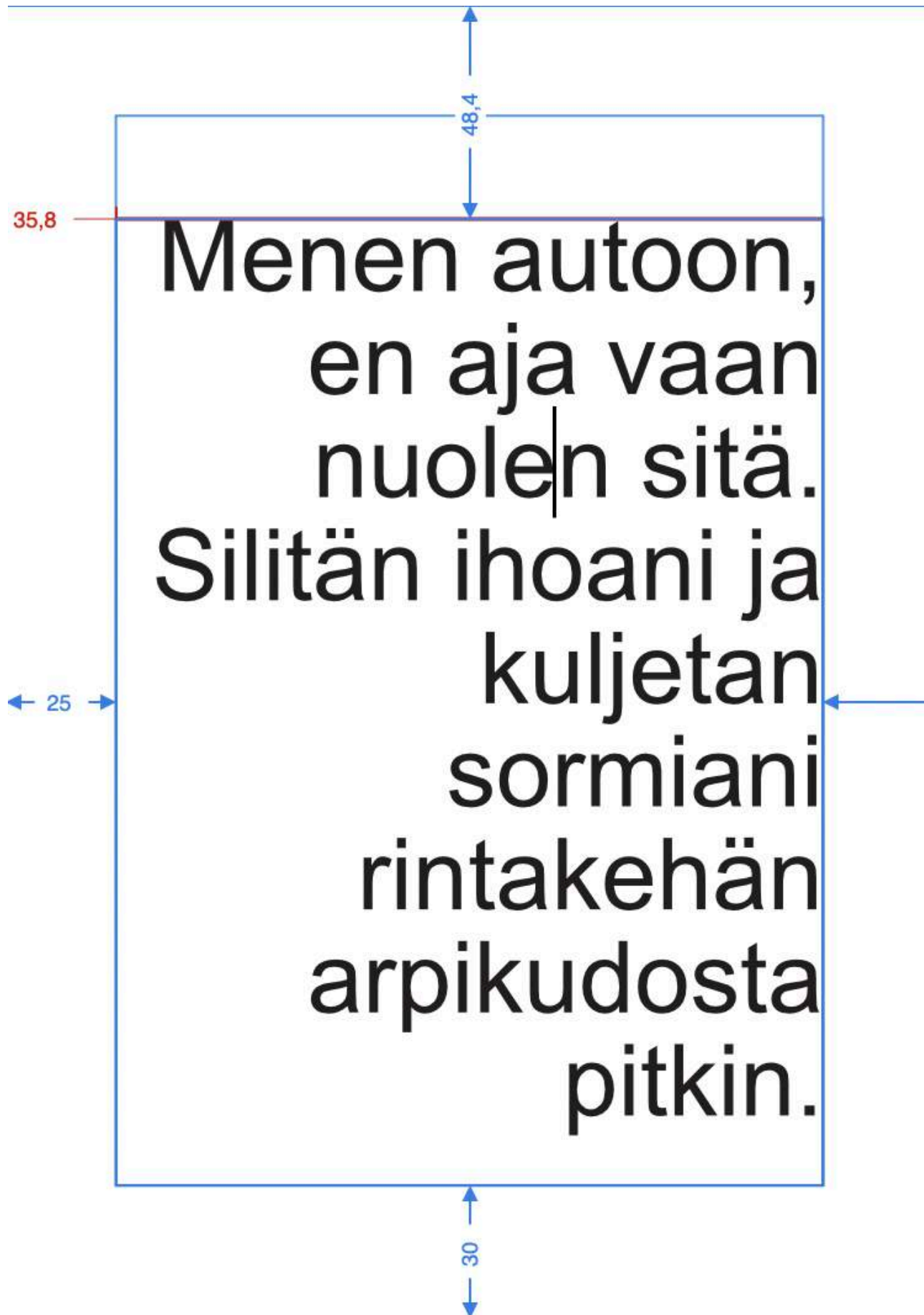
LOPULTA MINULLE ON AIVAN
SAMA, MIKSI OLEN TRANS: EN
OLE KIINNOSTUNUT LÖYTÄ-
MÄÄN SYYTÄ OMALLE SUKU-
PUOLELLENI. EN OLE KIINNOS-
TUNUT VÄITTÄMÄÄN MITÄÄN
E S S E N T I A A L I S T A
TRANSSUKUPUOLISUUDESTA.
MINULLE ON AIVAN SAMA
L I S Ä Ä N T Y Y K Ö
TRANSSUKUPUOLISTEN MÄÄRÄ
MAAILMASSA JA MIKSI NIIN KÄY

JOS MYRKYTTYMINEN
KEMIKAALEISTA JA PÄÄSTÖISTÄ
OLISIKIN OLLUT TRANSSUKU-
PUOLISUUTENI PERUSTA,
TAHDON TEHDÄ SEN KANSSA
RAUHAN. GIOVANNA DI CHIRO
MUISTUTTAA, ETTÄ QUEER
RUUMIS "...VOIDAAN UUDEL-
LEEN MUUTTAA KODIKSI-
HALUTUKSI YHTEYDEN,
PERHEEN JA HYVINVOINNIN
PAIKAKSI - TÄYSIN YMMÄR-
TÄEN, ETTÄ RUUMIS/KOTI ON
SILTI JOSKUS ALTISTUMISPAIK-
KA JUURI PÄINVASTAISELLE:
HYVÄKSIKÄYTÖLLE, NÄLÄLLE,
SAASTUNEELLE VEDELLE JA
ILMALLE." (DI CHIRO 2010.)
TEKNOLOGIA ON YKSITAPA
AUTTAA TÄTÄ RUUMIISEEN
UUDELLEEN KOTIUTUMISTA,
KODIN RAKENTAMISTA JA
RUUMIN ITSEMÄÄRITTELYÄ.

Mietin auton rakentamista. Mietin ruumiin rakentamista. Mietin autojen suunnittelijoita työssään etsimässä täydellistä muotoa, joka houkuttelee ja ihastuttaa, saa aikaan kylmiä väreitä. Mietin Tostran-testosteronigeeliä ja sen levittämistä reissilleni päivittäin parin vuoden ajan. Mietin 3-d tulostettujen pienoismallien tarkastelua, komposiittiosien puhdistusta, muottien tekoa. Mietin Sustanon-testosteroniöljyä, joka on androgeeni- ja anabolinen steroidilääke ja testosteroniesteri, jota piikitän perseeseeni kuukausittain sairaanhoitajan avustuksella. Mietin autojen suurien peltiosien muotopuristusta ja leikkausta. Sairaanhoitaja avaa paketin ja ampullin, imee nesteen piikin kautta injektioruiskuun, vaihtaa piikin, puhdistaa iholtani pienen alueen ja pistää piikin lihaani. Mietin tuhansia tehdastyöläisiä työssään, suojavausteita ja työvälineitä.

Mietin itseäni kirurgisella osastolla juuri ennen nukutusta, mietin sairaalalamppuja, jotka häikäisivät näkökenttääni. Rungon osat hitsataan toisiinsa ja metallia muovataan ja palasia liikutellaan tehtaassa linjastoja pitkin. Mietin anestesia-lääkettä. Tuhannet osat ja komponentit kiinnitetään runkoon. Mietin skalpellia, pihtejä - käsiä, jotka operoivat niillä rintakehääni ja poistavat rasvaa ja maitorauhasia, lihaa ja verta. Mietin maalausta ja pintakäsittelyä, sitä kuinka lopputulos tarkastetaan useaan otteeseen, jotta auto olisi mahdollisimman hyvä ajamista varten. Mietin ompeleita, neulaa, kumihanskoja, kipulääkkeitä. Mietin kuinka useaan otteeseen kävin sairaanhoitajien ja lääkärin tarkastettavana, jotta ruumiini olisi mahdollisimman hyvä elämistä varten.

*Auto ei ole tuonut maailmaan
hyväsyntyistä yksilöä. Auton lapset
eivät ole puhtaita eivätkä tahrattomia.
Ne eivät usko normaaliuteen, eivät ole
luonnollisia tai teknologisesti
koskemattomia. He ovat
petrokemiallisen, teknologisesti
tuotetun saasteen läpäisemiä, heidän
kalunsa kohdistuu teknologiaan, heidän
olemassaolonsa lähteeseen. He ovat
teknoloopin ruumiillistumia.*

*Ehkä lopulta olemme samantaisia. Minä
ja auto.*

**Teksti on kirjoitettu yhteistyössä
Remi Vesalan kanssa.**

**Kiitokset tekstiä kommentoineille
Even Minnille, Teo Paaerille ja
Kaino Wennerstrandille.**

**Tekstin graafisen ilmeen on
suunnitellut Kaino Wennerstrand.**

Lähteet:

Ah-King, Malin & Hayward, Eva 2019.

Toxic Sexes: Perverting Pollution and Queering Hormone Disruption.
Technosphere Magazine. Viitattu 15.5.2023.

<https://www.anthropocene-curriculum.org/contribution/toxic-sexes-perverting-pollution-and-queering-hormone-disruption>

Andersson, Madeleine 2022.

Petrosexuality - a publication. Viitattu 15.5.2023. <https://maddeandersson.com/petrosexuality-a-publication>

Daggett, Cara 2018.

Petro-masculinity: Fossil Fuels and Authoritarian Desire. SAGE journals Volume 47 Issue 1.

Di Chiro, Giovanna 2010.

Polluted Politics? Confronting Toxic Discourse, Sex Panic, and Eco-Normativity.
Teoksessa Catriona Mortimer-Sandilands, Bruce Erickson (toim.) Queer Ecologies: Sex, Nature, Politics, Desire, 199–230.

English, Daylanne K, 2016

Eugenics.

<https://www.oxfordbibliographies.com/display/document/obo-9780190280024/obo-9780190280024-0029.xml>

Francis, Eric 2008.

Ch-ch-changes. The Ecologist. Viitattu 15.5.2023. <https://theecologist.org/2008/oct/01/ch-ch-changes>.

Laboria Cuboniks, 2018.

The Xenofeminist Manifesto: A Politics for Alienation. Brooklyn: Verso Books.

Preciado, Paul B. 2014.

Pornotopia: An Essay on Playboy's Architecture and Biopolitics. New York: Zone Books.

Preciado, Paul B. 2013.

Testo Junkie: Sex, Drugs, and Biopolitics in the Pharmacopornographic Era. New York: the Feminist Press.

Straube, Wibke. Forthcoming.

Endocrine-Disrupting Chemicals and Gender Dysphoria.

Hormonal Theory: Rebellious Cascades, toim. Andrea Ford, Sone Erikainen, Roslyn Malcolm, Lisa Raeder, ja Celia Roberts.

London: Bloomsbury Academic Press, s. 126 – 143.

WHO/IPCS (World Health Organization/International Programme on Chemical Safety) 2002. Global Assessment of the State-of-the-Science of Endocrine Disruptors. Journal 2002.

I DIDN'T HAVE TIME TO
DESIGN THE **ENGLISH**
VERSION, SORRY!!

SENDING LOVE,

KAINO

CAR AND I

The gaze lingers on the car's metallic surface. Fingers caress it. The fleshy, soft body presses against the metal. At the same time, the tantalizingly slow fingers caress another human body, its contours. In the background, a premonitory, enticingly slow music plays.

The car is an extension of the body, an accessory, and a sex toy and cyborg-like metallic skin surrounding flesh.

The car symbolizes unfulfilled desire and pleasure, the unattainability of climax. At the same time, it is also a central symbol of the binary gender system and the pollutants caused by humans. Like this confusing fusion, the car encapsulates the complexity of desire, the pursuit of intense and exhilarating life, the seeking of pleasure, destruction, and death in one object. The effects of the car are haunting, arousing, sickening, slowly and rapidly fatal, invisibly floating in the air, entering the lungs and bloodstream, and oozing out from within.

This text, too, arises from the car. I see it in my mind as a knot of interchanges composed of highway ramps, an accelerating landscape with multiple directions and lanes. I stand in the midst of that landscape, amidst the noise of highways, and I write.

Over the past two years, I have spent a significant amount of time exploring desires related to cars and driving. I examine the car as a birthplace of technosexuality and technocorporeality.

I envision myself driving on the freeway, accelerating as Bon Jovi's "It's My Life" plays on the radio. During the chorus, I turn up the volume and sing along. I AM LIVING TO THE FULLEST. As the scenery changes, I think that this is it, my life. Four minutes later, the song ends, and I'm left with an agonizing feeling that life still goes on, but not in the same rhythm. Why couldn't I extract all the potential from the song and the moment? The car gives, but never enough.

In this text, I examine the connections between gender and car culture, contemplating the masculinizing effects of car culture both within myself and on a broader social scale. How has my father, who lived actively through driving, influenced my perception of masculinity? And how does my own transmasculine identity relate to car culture? The disease that killed my father is also partially present: he died of lung cancer, having inhaled toxins in various forms throughout his life — diesel oil, asbestos, construction dust from different materials, and cigarette smoke.

I also inquire into how ecological studies on the effects of environmental toxins on the gender of organisms can be integrated into discussions on the relationship between cars and gender. I follow the path laid out by gender studies professor Eva Hayward and evolutionary biologist Malin Ah-King (2019), as well as transgender feminist researcher Wibke Straube (forthcoming). I find myself asking: why are the potentially queer effects of environmental toxins seen as more horrifying than their lethal effects? Why do ideals of a “pure” and technologically untouched body still dominate the discourse on ecology?

If the car – a technological body that pushes petrochemical toxins through itself — has influenced the sexual development of my own body and if technologically produced environmental toxins have made me transgender, then I am the embodiment of the technoloop.

This is not petro-nostalgia. This text is my pseudoscientific and artistic gesture in a world filled with pollution. Although I do feel nostalgia for the current times and past decades when I think about the future world, where the human relationship with cars will inevitably be different from what it was in my youth in the 90s or even today, nostalgia is not the fuel for this work. The fuel is a genuine desire for technology, a genuine relationship with my deceased father and his cars, in which I experienced my most intimate moments with him, and a genuine relationship with my own technologically modified transmasculine body. I attempt to think towards worlds where the relationship with cars is different than now, where the relationship with technology is something other than exhilarating and patriarchal, and where the relationship with pollutants is complex — not longing for purity, imaginary neutrality, and naturalness.

ON MASCULINITIES

In this text, I repeatedly use the word masculinity referring to three different concepts of masculinity.

HEGEMONIC MASCULINITY

Manifests in various forms such as misogyny, white supremacy, ableism, the separation of masculinity from femininity, heteronormativity, and the valorization of power and rationality. Hegemonic masculinity is psychologically, historically, materially, and psychosomatically multi-layered in its production.

Subcategory of Hegemonic Masculinity: PETROMASCULINITY

Emphasizes the historical role of fossil fuels in supporting the white patriarchal order. It denies climate change and idealizes car culture and pollution. This current model of petromasculinity would not exist without fossil capitalism. The binary gender system as a whole relies on fossil capitalist production and technology. (Daggett 2018.)

TRANSMASCULINITY

Here, I specifically refer to the masculinity experienced and performed by individuals assigned female at birth who identify as transgender. Transmasculinity can also take forms of hegemonic masculinity.

CAR

The car is desired. The car is desired as an extension of the body's technology. The car transforms bodies. The car pollutes. The pollutants end up in human bodies. Bodies want technology that assists in living with pollutants. Pollutants transform bodies. Technology transforms bodies into more livable ones. Bodies want more livable bodies. The cycle gradually repeats itself, changing.

Car culture* is an activity that actively constructs techno-genders, techno-subjects, and techno-sexualities.

*I use the word "car culture" with some liberties in terms of what I think it signifies. I refer to car culture as both driving a car, refueling a car, being in a car in general, petting, washing, and admiring a car, engaging in sexual activities in a car, and traveling in a car as a non-driver, but also being in nature/cultural environments where the presence of cars permeates the atmosphere.

Lifestyles, ideals, and norms generated by fossil capitalism and petro-culture have come to define the evolution of desire and pleasure-seeking. Technosexual desire directed towards cars is one area within the ecology of fossil capitalist desire. The cycle of enthusiasm and frustration that propels fossil capitalism is a significant aspect of car culture.

Car culture is desired, people grow tired of it, and they want more. Car culture is addictive.

Car culture has a fast-paced, consumerist rhythm that fuels and sustains petroleum-based desires for pleasure.

Car culture itself has created a certain type of petrosexual individual, directly influencing their interests and desires, or at least serving as a platform for imagining possibilities.

Petrosexuality, as broadly conceived in the artistic and theoretical work of Madeleine Andersson (2022), refers to a sexuality that is shaped, formed, and maintained by the culture produced by fossil fuels.

Desire related to cars and desire generated by cars build both around the car itself and in direct relation to it. Acts of car culture fuel desire: acceleration, speed, penetration during refueling, where the fuel nozzle is inserted deeply into the fill pipe, or voyeuristic glances through rear view and side mirrors. Touching various car parts produces haptic pleasure – handbrake, gear lever, steering wheel, smooth laminated windows. Desire for cars is charged in different ways – partly directly sexual and partly latent libidinal. The desire is directed towards the car as both a sexual object and a facilitator of experiences. The car creates a sense of agency for the driver, which in turn reinforces self-esteem. Increased self-esteem can affect sexual desire and the feeling of sexual capability; the car becomes a sexual exudation for the driver.

Cars are an architectural part of society; they are both interior and exterior spaces that create separate living and dwelling capsules but also shape urban space through movement and parking.

In his book "Pornotopia" (2014), Paul B. Preciado writes that if one wants to change a man, one must change his home, and if one wants to shape gender, one must shape the architectural environment of the body. Cars "transform men" – transform bodies into technological, cyborg-like, wild (but restrained), skilled, smooth-moving, petro- and technomasculine entities.

A car is also a pornographic and sexual space. I believe that car-related sexuality stands out from other forms of sex due to the historical gendered coding of the car and its cyborg nature. Car ownership has prosthetic dimensions: the car owner is contributing to the sexual act happening inside their car even if they are not physically present; their body extension is involved in the act.

Gender is actively constructed in relation to car culture. The gender-coded meanings associated with cars are historically and politically influenced, encompassing drivers, passengers, owners, and even those who do not own cars. Desires targeted, marketed, and closely associated with cars create an endless cycle of desire, consumption, and frustration.

Masculinity in car culture is constructed through the entanglement of cyborgization, intimacy, flesh and metal, customization, and acceleration, all immersed in the black oil of fossil fuels.

The masculinizing* impact of car culture is captivating. The car entices one to embark on an adventure. It embodies the promise of speed, exhilaration, escapism, "freedom", and power. It makes the body strong and capable but is also potentially deadly in an instant.

*I perceive the masculinizing effect of cars to be pervasive, not limited to men or those who identify as masculine but also extending to women, femmes, and those who identify as feminine, without negating their femininity through the masculinizing force of cars. Instead, I believe that masculinization occurs regardless of individual experience because car culture is so deeply encoded as masculine.

In a binary culture, gender and sexuality are closely intertwined with the manufacturing processes of cars and with the performance of gender connected to oil trade and capitalist production.

I view the car as a symbol of body modification and the construction of gender. It is an addition to a finite body. Similarly, I consider transitions and other body modifications and body-altering procedures as additions or edits to a finite body or limited biology. Hormone replacement therapy and surgical transition, technologically produced, edited, modified, developed, and designed for my body and gender, provide me with a similar sense of capability as driving a car.

The fluids in cars are linked to oil politics through petrochemical production. I contemplate the car in relation to my own technologically assisted transition, where the plastic materiality of my body changes through testosterone. Sustanon, the synthetic testosterone I inject monthly, is tied to the same petrochemical production structures.

I applied testosterone gel to my skin for the first time on August 8, 2019. On that day, I wrote the following sentences in my diary:

It's 13:32. I'm standing in front of the mirror in the bathroom with an opened tube of Testim in my hand. A drop of clear, noxious-smelling gel oozes out from the small opening of the tube. I look at the drop in horror and awe. Mostly horror, though.

M says it's maybe one twentieth of the tube's content. It's enough for me today. I take the drop on the middle finger of my right hand and quickly spread it on the outer side of my left forearm, precisely on the other side of where the Nexplanon implant used to be under my skin. My hand is a testing ground for hormones. This time, I'm the one administering my dose and keeping track of what the experiment does to me.

I still smell the scent of the gel. I feel nervous. It's not so much about whether I dare to stop using the gel when I want to, but rather the fact that there is something new in my body. I think about walking on the city streets, I think about the smog hovering over Los Angeles that I saw from the hills of the Getty Museum on a clear sunny day. The cloud was like a mountain. I ponder inhaling pollutants and the body's vulnerability in any place. I think that this is not a distinct process, nothing stranger or scarier.

The gel gradually dries on my skin. I imagine feeling a burning sensation, I imagine microscopically sensing how it absorbs through my pores and infiltrates my bloodstream.

How many red blood cells do I have? I need to get blood tests. I wonder, what if my psyche and mental health actually need this? How would it feel to be on testosterone for my entire life? How would I look?

What kind of project is this? Is it art or life, the restoration of body image, self-realization, or chaos? I bring myself back to memories of my teenage years and let go.

Hormone replacement therapy has been both essential and an experiment for me. My relationship with my body has always been curious in a way that I've wanted to change and modify it. Partly, behind that desire, there may be dysphoria or dysmorphia, but there's more to it; the desire to become different, the desire to edit and test the potential of the body is exciting and invigorating for me — as it is.

I remember the first time I saw Marilyn Manson's music video for "The Dope Show" in 1998 when I was 8 years old. I was bewildered, experiencing a mix of fear and excitement from the body modifications portrayed in Manson's video that I haven't forgotten to this day. Later on, my excitement was fueled by Stelarc's and Orlan's body modification art, as well as Genesis P. Orridge and Lady Jaye's Pandrogeny Project, which made me question the limits, potential, and needs of my own body.

Driving a car creates a sense of capacity and agency, similar to self-administered hormone medication. The gender-producing characteristics of cars are linked to testosterone, as both cars and testosterone are thought to masculinize the body. In a pharmapornographic society (Preciado 2013), the fluids of cars, bodily fluids, and synthetically produced testosterone are all interconnected through the politics of sexual arousal, excitement, desire, passion, fervor, and speed.

Testosterone doesn't straightforwardly make the body faster or stronger, but the socially accepted, normalized, and problematic narratives surrounding it can create an experience of increased power. This applies to bodies that internally produce testosterone as well as those externally administering it to themselves. The experience of power is inevitably linked to the neoliberal, competition-maintaining, and speed-glorifying social system. It essentializes testosterone bodies as more suitable for capitalism, which is based on masculine power and dominance.

Transmasculine bodies inevitably reflect themselves in those models of masculinity that we have learned and grown up with. I think my father taught me something about petromasculinity. His work was intertwined with building materials, some of which are directly derived from oil, and all of which require the use of fossil fuels for production. My father's relationship with cars was also petromasculine, based on the cyborg-like connection between man and machine. He didn't want to drive automated cars; manual control – the ability for my father to personally steer the car, to become one with its movements – was important to him.

The car was my father's technologically produced extension of his soul. The car gave meaning to my father's life – as a companion, as a prosthetic aid for expressing emotions and attachment, and as a home.

After his death, I drive with my father's soul. I let it traverse the world with my intentions. When I sit in the car, I feel closer to him than I ever did before. I enter his soul and he enters mine. His spirit takes hold of my body in the form of memories and visions, like the Holy Spirit; he establishes himself within me. My flesh transforms into the contours of his soul.

ENVIRONMENTAL TOXINS

Ecological processes, the circulation of organisms, and experiences of the world have been affected by the environmental toxins generated by fossil capitalism. Everyone is caught in the cycle of chemicals and pollutants, whether they want to be or not.

Some long for an unpolluted, untouched, and culturally detached nature. Others, on the other hand, deny the progression of climate change and environmental destruction, and crave even more accelerated pollution. Both of these one-dimensional, eco-fascist, petromasculine and normative discourses are united by a fear of the increasing presence of transgender bodies.

Wibke Straube writes in their forthcoming article "Endocrine-Disrupting Chemicals and Gender Dysphoria" that recent research in the life sciences has garnered interest in the idea that endocrine-disrupting chemicals, or hormone disruptors, could be responsible for the increasing prevalence of transgender and non-binary individuals in the world. The World Health Organization (WHO) defines hormone disruptors as external substances or mixtures that alter the hormone function of organisms and cause adverse health effects in healthy organisms, their offspring, or populations (WHO/IPCS 2002).

According to Straube's argument, it is believed that environmental toxins can affect fetal development in a way that "disrupts" the processes of sex determination. Straube writes that in their research, they have repeatedly come across articles that hypothetically suggest possible connections between hormone disruptors and transgender identities. All this speculation is based on the "brain-organizational theory" neurological school of thought, which posits that gender formation occurs in the womb (Straube, forthcoming).

There is currently limited research evidence regarding the effects of hormone disruptors on individuals. However, studies reveal the underlying transphobic attitudes of scientists in the research conducted: studies that ultimately link transgender identities to environmental toxins tend to imply that transgender identity itself is somehow "abnormal" and "toxic," as Straube writes (Straube, forthcoming).

While not all scientists use transphobic language in their work, this research has also gained visibility in publications that are openly transphobic. Investigative journalist Eric Francis, who has focused his career on environmental toxin damage, writes the following in Ecologist online magazine: "Whereas once science worried about skin pustules and cancer, today the main concerns about pollution are its effects on sex hormones, and the way they blur the distinctions between the genders." Referring to Monona Rossol, Francis writes that if we see sex configurations changing in fish and alligators and we know that "...people have been exposed to the same detergents and compounds for years, we seem to have an issue" (Francis 2008).

Francis believes that "LGBTQAI+ movements" do not want to examine the relationship between environmental toxins and queerness because if research on the effects of environmental toxins were correct, and the toxins were "cleaned up," transgender and homosexual individuals would also disappear from the world. Francis's claim is almost touching in its naivety: the idea of returning to an imaginary, pristine starting point is delusional and comical, but at the same time, it is simplistic and appealing to the attention of many individuals who are already transphobic.

Francis also writes in his article about transgender rights activist, physician, and surgeon Dana Beyer, who suggests that hormone disruptors (as a general category) may influence gender identity through exposure in the womb but adds that this information does not tell the whole truth. Beyer reminds us that transgender individuals have existed in the world long before chemical hormone disruptors. In response to this claim, Francis writes that Beyer's assertion "may be true," but it does not explain the increasing "trend" of diverse gender expressions. With his thoughts, he paints a transphobic and sensationalist vision of the future: "If a whole population is increasingly affected to the point of increasing transgenderism in many people, then the ultimate result is a severely weakened species, reproductively speaking." (Francis 2008).

The petromasculine concern about transgender identities is intertwined with all of this in a peculiar way: petromasculine individuals do not believe in climate change, and it is important for them to continue to reinforce pollution, even derive pleasure from it. However, at the same time, they are horrified by the existence and potential growth of transgender individuals or any form of queerness.

Throughout history, transgender identities have been pathologized with various emphases. Straube writes that while transgender identity was previously interpreted as a psychological and mental disorder, in light of this new research, it is viewed as a form of environmental disorder. They continue, "I will argue here that the trans body is currently, in both life sciences and popular media, materialized as a molecular site of petrochemical pollution, and as such is dismissed as an environmentally contaminated body" (Straube, forthcoming).

Both petromasculine and eco-normative perspectives can be traced back to eugenic undertones. Francis's language also arises from this eugenic and novel eco-normative cis-heterosexism. Sir Francis Galton coined the concept of eugenics in 1883 from the Greek word "well-born" (English, 2016). The word itself is inherently essentialist, based on birth, origin, and an imaginary pristine "goodness." The eugenic cis-normative language used to discuss gender in both popular and scientific discourses paints an idealized picture of an original and proper binary, where bodies that deviate in any way are somehow unnatural and deviate from "good birth."

Similarly, the dominant ecological "green" discourse that has gained space in environmental discussions adopts rhetoric based on purity, where chemical pollution is believed to be responsible for the perversion or deterioration of "naturalness" – i.e., so-called natural bodies, biologies, ecologies, and reproductive processes (Di Chiro 2010).

Directing media attention towards the "distortions" of gender and sexuality caused by environmental toxins is a politics of shifting focus that takes the discussion further away from examining the effects of environmental toxins on the climate, ecosystems, and the habitats of humans and other organisms.

Bodies permeated by environmental toxins resulting from car culture are never pure, whether they are trans or not. Humanity is intertwined with technology: we are always, albeit unintentionally, in relation to technology. "Biological" and "technological" existence build upon each other like an intertwining fabric, penetrating and emanating from one another endlessly. All bodies are in a techno-loop, just in different ways, and transgender bodies are ultimately no more technological than any others.

TECHNO-TRANS-MASCULINITY

Archetypes and stereotypes of masculinity emerge as opposites to femininity and are associated with a defined and tightly sealed form of manhood that is a limited space for any individual man to live in.

Understanding, accepting, consciously constructing, and maintaining my own masculinity have helped me to grasp the mechanisms of masculinity formation as well as the tools, practices, and technologies needed for gender performance.

Through technology, my lived embodied experience undergoes transformation. Technology assists me in living and enjoying that experience and, in this era of history, the construction of my gender is inseparable from fossil capitalist production and technology.

The body can be viewed as a technological construct that is shaped, tuned, edited, and uploaded. While in hegemonic gender discourse, the association of technology with the human body is primarily linked to masculinity, masculinity is not inherently tied to technology, and technology itself is not masculine. Technology is also not inherently progressive; it can be used for destruction and subjugation. It is crucial to ask how, by whom, with what assumptions and projections technology is being used.

I want to consider the relationship between future technology and the body from a gender-abolitionist perspective, like the xenofeminists. The xenofeminist collective Laboria Cuboniks writes on their website that gender abolitionism means desiring to build a society where the traits that have been gendered in this era are no longer seen as a coordinate system for asymmetrical exercise of power. They write that technology's task must be to design technologies to combat the unequal access to reproductive and pharmacological tools (Laboria Cuboniks 2018).

According to Laboria Cuboniks, the true emancipatory potential of technology has yet to be realized, but if technoscientific innovations were more strongly linked to collective, theoretical, and political thinking where women and minorities occupy central positions, technology would then have the potential to act as a liberating, corrective, and body-enhancing tool. "The biological body should be technologically touched upon in the name of reproductional justice and in the name of creating more livable and adequate gender expressions and gendered bodily realms." (Laboria Cuboniks 2018).

The experience of my personal relationship with technology is complex, but analyzing it from a distance, I dare to claim it as transfeminist: I think about the technologization of my body daily because it is vital to my existence.

I perceive technology as masculinizing something within me — if we consider certain physical features and vocal patterns as masculine, which the use of synthetic testosterone and plastic surgery have made possible for me. According to this interpretation, I can argue that new masculine territories have opened up in my body, making it easier for me to live; previously, I felt that these territories were unsuitable for flourishing. Through technology, my body has transformed and generated new territories, and that's why I refer to them as techno-trans-masculine territories. I use the term "territories" because I perceive my body as actively embodying much more than just masculinity: I also experience it as actively feminine and something completely different, unrecognizable to myself. At times, I don't perceive or feel the existence of masculinity or femininity within me at all. Rather, they are read onto me from the outside — my body just is. I feel more masculine due to testosterone use because I am perceived as more masculine than before, not because I am inherently more masculine or less feminine than I used to be. I consider my masculinity to be a form of techno-trans-masculinity that is sensitive but strong — sensitive because I believe sensitivity is an important part of compassionate humanity, and I consciously practice it in relation to masculinity, and strong because I don't perceive my masculine territories being as threatened as normative masculinity.

For me, testosterone replacement therapy is primarily about enabling life; the body needs to be shaped and edited in order to thrive. I believe that masculinity constructed through desired and sought-after technological intervention in the body can enable experiences of masculinity that deviate from norms.

The relationship between transmasculinity and technology is embodied, molecular, hormonal, and performative — it is linked to the fields of medicine, cosmetics, culture, and fashion. Similarly, cisgender people's lives are intertwined with technology from birth. Cisgender individuals also maintain masculinity through performance, hormones, and various chemicals. Practices that reinforce gender are often similar for both trans and cis individuals. However, what sets transmasculinity apart from cis masculinity is how technology becomes noticeable in certain ways in the everyday life of a transmasculine person. When you have to construct your identity externally, materially, and mentally in relation to societal models that do not align with the gender you were assigned at birth, it is inevitable to analyze those construction methods. Understanding the immense effort required to maintain masculinity can increase understanding of the functioning of the gender binary in society.

Now, let's still speculate for a moment that I am trans because while floating in my mother's womb, various environmental toxins were transferred to my body through the placenta connecting me and my mother, and because during childhood, I drank water and used cosmetics containing hormone disruptors. Let's imagine that the habits and pollutants that emerged alongside the rise of car culture, on the same timeline, caused my dysphoria and the need for a technologically assisted transition. I am polluted and unnatural, a marginalized techno-toxicological-man, whose relationship with the car is like a looping cycle: it represents the patriarchal fossil capitalist masculine figure that has caused my techno-dependent body. I also reflect my masculinity onto that figure: admiring, loathing, critiquing, and marveling at it.

In the end, I don't care why I'm transgender. I'm not interested in finding a reason for my own gender. I'm not interested in asserting anything essential about transness. It doesn't matter to me whether the number of transgender people in the world increases and why it happens if it does.

If being exposed to chemicals and pollutants was the foundation of my transness, I want to make peace with it. Giovanna Di Chiro reminds us that a queer body "...can be reclaimed and refigured as home — that desired place of connectedness, family, and well-being — with full realization that the body/home is sometimes the site of exposure to just the opposite: abuse, hunger, polluted water, and air" (Di Chiro 2010). Technology is one way to facilitate this process of re-homing the body, constructing a home, and self-determination of the body.

I think about building a car. I think about building a body. I think about designers working on cars, searching for the perfect shape that attracts and captivates, that gives you goosebumps. I think about applying Tostran testosterone gel to my thighs every day for a couple of years. I think about examining 3D-printed models, cleaning composite parts, and making molds. I think about Sustanon testosterone oil, an androgen and anabolic steroid medication, and a testosterone ester that I inject into my buttocks monthly with the assistance of a nurse. I think about the mass molding and cutting of large car body parts. The nurse opens the package and the ampoule, draws the liquid into the syringe through the needle, changes the needle, cleans a small area of my skin, and injects the needle into my flesh. I think about the thousands of factory workers in their jobs, protective gear, and tools. I think about myself in the surgical ward just before anesthesia, thinking about the hospital lamps that dazzle my field of vision. Body parts are welded together, metal is shaped, and pieces are moved along assembly lines in the factory. I think about the anesthetic. Thousands of parts and components are attached to the car frame. I think about the scalpel, the forceps — hands that operate on my chest, removing fat and mammary glands, flesh and blood. I think about painting and finishing, how the final result is inspected multiple times to make the car as good as possible for driving. I think about stitches, needles, rubber gloves, and painkillers. I think about how many times I visited nurses and doctors for examinations, so that my body would be as good as possible for living.

I get in the car, not to drive, but to touch it. I stroke my skin and run my fingers along the scar tissue on my chest.

The car hasn't brought a well-born individual into the world. The children of the car are not pure or immaculate. They don't believe in normalcy, they are neither natural nor technologically untouched. They are permeated by petrochemical, technologically produced pollution, their desire is directed toward technology, toward the source of their existence. They embody the technoloop.

In the end, maybe we are the same. Me and the car.

This text is written in collaboration with Remi Vesala.

Thanks to Even Minni, Teo Paaer, and Kaino Wennerstrand for their comments on the text.

The graphic design of the text is done by Kaino Wennerstrand*

***but like I only had time for the Finnish version...sorry for the Helvetica, babes**

Sources:

Ah-King, Malin & Hayward, Eva 2019.

"Toxic Sexes: Perverting Pollution and Queering Hormone Disruption." *Technosphere Magazine*. Accessed on May 15, 2023.

<https://www.anthropocene-curriculum.org/contribution/toxic-sexes-perverting-pollution-and-queering-hormone-disruption>

Andersson, Madeleine 2022.

"Petrosexuality - a publication." Accessed on May 15, 2023.

<https://maddeandersson.com/petrosexuality-a-publication>

Daggett, Cara 2018.

"Petro-masculinity: Fossil Fuels and Authoritarian Desire." *SAGE journals Volume 47 Issue 1*.

Di Chiro, Giovanna 2010.

"Polluted Politics? Confronting Toxic Discourse, Sex Panic, and Eco-Normativity." In Catriona Mortimer-Sandilands, Bruce Erickson (eds.), *Queer Ecologies: Sex, Nature, Politics, Desire*, 199–230.

English, Daylanne K, 2016.

"Eugenics."

<https://www.oxfordbibliographies.com/display/document/obo-9780190280024/obo-9780190280024-0029.xml>

Francis, Eric 2008.

"Ch-ch-changes." *The Ecologist*. Accessed on May 15, 2023.

<https://theecologist.org/2008/oct/01/ch-ch-changes>.

Laboria Cuboniks, 2018.

"The Xenofeminist Manifesto: A Politics for Alienation." Brooklyn: Verso Books.

Preciado, Paul B. 2014.

"Pornotopia: An Essay on Playboy's Architecture and Biopolitics." New York: Zone Books.

Preciado, Paul B. 2013.

"Testo Junkie: Sex, Drugs, and Biopolitics in the Pharmacopornographic Era." New York: the Feminist Press.

Straube, Wibke. Forthcoming.

"Endocrine-Disrupting Chemicals and Gender Dysphoria." In *Hormonal Theory: Rebellious Cascades*, edited by Andrea Ford, Sone Erikainen, Roslyn Malcolm, Lisa Raeder, and Celia Roberts. London: Bloomsbury Academic Press, pp. 126-143.

WHO/IPCS (World Health Organization/International Programme on Chemical Safety) 2002.

"Global Assessment of the State-of-the-Science of Endocrine Disruptors." *Journal* 2002.

